

Faro

La plumilla

Una vida singular

ANTONI COLL I GILABERT
@Collgilabert

La BBC ha informado de la muerte de una monja de 92 años, que llevaba 30 en un convento de clausura. En principio no parece noticia, pero Ann Russell Miller era un personaje singular. Hija de un multimillonario de los ferrocarriles, a los 20 años se casó con el vicepresidente de una compañía eléctrica. Tuvieron diez hijos, que les dieron 28 nietos. Como mujer «moderna» salía en las revistas de sociedad, fumaba, bebía, jugaba, conducía veloz y tenía un yate. Enviudó a los 61 años y tomó la determinación de entrar en un convento. Como despedida organizó una comida en el Hilton de San Francisco con 800 invitados. Les dijo: pasé mis primeros 30 años viviendo para mí; los siguientes 30, para mis hijos, y pido a Dios vida para retirar-me otra treintena.

La mirada
des de Barcelona

Mare de manual. El meu pare sempre em deia: Apaga el llum, que tenim el lladre dins de casa! A mesura que m'he fet gran i he hagut de pagar les meves factures, m'he sentit repetint les mateixes frases que els meus pares

PER MONTSE LLUSSÀ
@Montsllussa

ARTICLE PER
LLEGIR AL SOL
O PASSADA LA
MITJANIT

Recordo que quan era petita el meu pare sempre em renyava dient: Apaga el llum, que tenim el lladre dins de casa! I tenia raó. Encara que en aquell moment no ho entenien ni tampoc no m'importava massa, la veritat. A mesura que m'he fet gran, i he hagut de pagar les meves pròpies factures, m'he sentit repetint les mateixes frases que els meus pares en el camp del malbaratament, i ho he entès perfectament. Ara soc la perfecta mare/parella pesada de manual.

Fa poc més d'un any que les vides de tothom, en major o menor mesura, s'han vist afectades per una sèrie d'esdeveniments desconeguts per nosaltres sense cap experiència prèvia per part de ningú. Una pandèmia mundial que ha arrosat en termes de salut, economia i feina i ha capgirat la vida de moltes persones que viatgen en una muntanya russa emocional.

Ha deixat també seqüeles materials, pèrdues de feina, de pisos, de negocis, treballadors de la cultura... En definitiva, que hem valorat en primera persona la fortuna que suposa estar actius laboralment i no haver estat ingressats per la covid-19.

Mirem de sortir-nos-en a poc a poc apel·lant, en molts casos, a la solidaritat de família, veïns, companys de professió o amics 24 hores. El que no esperàvem era la desagradable sorpresa d'haver de fer filigranes per intentar mantenir uns nivells de despesa familiar mensual justa i correcta.

Les elèctriques darrerament no paren de publicitar les noves maneres de contractar l'electricitat amb tarifes personalitzades perquè no notem l'augment que pretenen encobrir amb una mena de pedagogia per conscienciar-nos de l'estalvi energètic i fer-nos responsa-

IL·LUSTRACIÓ: PEY LLUSSÀ

bles de les inversions a la xarxa que ens farien pagar més.

Els propietaris de vehicles elèctrics i de calefacció per acumuladors ara sí que ho veuran més clar, tindran tota la franja nocturna per carregar les bateries a baix preu. Si no t'eni cap d'aquestes coses, ho podeu pagar més car.

Total que més que una rebaixa, que serà inexistent, tots veurem incrementada la nostra factura de la llum fent-nos creure que si s'apuja serà perquè no ens hem portat bé. Engagar els electrodomèstics en franja vall ens deixarà com estem, no tindrem recompensa. Si us penseu que per ser al mercat lliure us en lliureu també aneu equivocats.

No us vull amargar el dia, però heu de saber que el 29% del que paguem a la factura correspon al consum, el 51% als peatges i els càrrecs (transport i costos) i el 20% a impostos. Per no parlar de la factura, no cal que us escarrasseu a entendre-la, és tan complicada i enigmàtica com un jeroglífic que només entenen alguns privilegiats. Els que sí que estan d'enhorabona són els propietaris de pla-

ques solars, tenen energia gratis, les companyies han de comprar l'electricitat sobrant i es veuen beneficiats amb un descompte del preu de l'IBI. La resta haurem de seguir mirant d'esquivar les hores més cares o fer butxaca per pagar la instal·lació dels panells solars. Valdrà més anar amb arrugues que engagar la planxa i quedar-nos a casa el cap de setmana per fer disabte, mai més ben dit.

Fa uns dies anava a fer un te i vaig posar aigua al bullidor elèctric a la pitjor hora. M'agrada el risc. Pel celobert vaig sentir una cançó que em va posar de bon humor, era 'Hang on little tomato' dels Pink Martini. M'encanta aquest grup, va ser un senyal. El corrent també es pot fer servir per millorar el matí. Espero que els veïns que em van fer el regal sense saber-ho no s'hagin arruinat per posar música en hora punta.

Comunicadora

Montse Llussà va néixer a Reus, on va començar la seva trajectòria radiofònica. Treballa al 'Versió RAC1'. Veu d'espots i programes a Canal Reus, TV3 i TVE. Graduada en logopèdia, és professora de veu a Blanquerna.

LA MEVA CANÇÓ
Pink Martini
Hang on
little Tomato